

En slitsom reinsjagt.

Av Harald J. Loennechen.

DET er ikke alle villreinsjakter i eventyrverdenen omkring Snehetta som kaster et romantisk skjær over erindringen. Reinsjakten høsten 1925 var en av de slitsomme som ikke foregikk i tindrende klar luft over ensomme fjell. Ingebrigt og jeg møtte snefokket straks vi kom op til Åmotdalshytta 1. september, og snefokk med sterk kulde op til 10° fortsatte det med døgn efter døgn de ti dagene vi holdt til deroppe. Dyr så vi ofte i kikkerten når det var et oppløtt, men straks skjulte snefokket atter både dyr og spor. Men vi drev da på allikevel fra morra til kveld: Op til Larstæla, langsefter Åmotdalskvælva, borti Langvassdalen, forbi Drugshø til Storholet og nedi Grytholet, men like fåfengt var det. Hadde vi spor så føk de snart igjen. På hytta begynte det å bli snaut med provianten, litt flesk og kokt storaure, hermetikk og flatbrød, kaffe og kjeks. Tilstrekkelig, men ensformig. Vi savnet reinsbiffen fra før om årene. Til slutt var det ikke annet å gjøre enn å tenke på hjemvoien før sneen låste oss inne, uten ski som vi var. Rypene og skogsfuglen i Osmarka og villgåsa på Smøla skulde også ha sin bekomst før det blev for sent på høsten.

Så drog vi mot bygden til Ingebrigts lille skytterbu ved Tjernglupen, hvorfra vi kunde smette ned i nedre Åmotdalen på en times tid om det fortsatte å sne. Det er fin-fin villreinsmark omkring Tjernglupen så vi kunde se tiden an en dag eller to der om aspektene var brukbare.

Efter våre siste fleskeskiver var stekt satte vi garna nær osen i Glupen og drog med riflene på en liten rekognoseringsstur i kveldingen. Spor fant vi nær hytta for i det fæle været hadde dyrene fått gå i fred for alle jegere, været var nu siktbart. Men da vi kom innpå dyrene var det for mørkt til å skyte så vi lot flokken på

omkring 30 stykker få være i fred til å kvelde og roe sig opunder en kolle ovenfor Herlaugsæteren. Men det gjaldt å være på pletten igjen i grålysningen neste morgen før de flyttet.

Sent blev det og kaldt blev det å tørke i klærne i den kalde bua om natta, så vi var tidlig oppe og kokte kaffe, og ut bar det med full oppakning i det samme snefokket, som vi heldigvis hadde rett i ansiktet så dyrene ikke kunde bli uroet av den farlige menneskelukten. Med ett klarnet det op som det ofte gjør under nordavindsilinger og der hadde vi dyreflokken foran oss knapt hundre meter borte. Overraskelsen var stor og gjensidig; men det var dyrene som tapte fatningen, heldigvis, og vi fikk inn noen lette skudd og fikk hvert vårt dyr. Flokken drog nordover mot et stup, men kom så tilbake igjen og forbi oss som en vind, men et skudd slo da ett overende borte mellom noen store stener, og det så slik ut at det hadde fått sin bekomst, så vi tok det med ro før vi gikk bort for å stikke det, dessverre. For da vi kom hvor det skulde ligget, var det bare en blodpøl i sneen og dyret var kommet sig helt ubemerket vekk i det storstenede lende. Dog, et skadeskutt dyr skal forfølges og avlives såvidt råd er, og blodsporene var store og lette å følge. Jeg sa lette, men lett blev ikke turen, for den foregikk i snedekket ur over fjell og fly i tretten timer før et skudd fikk gjort slutt på elendigheten, men heldigvis skjedde dette bare et par timers gang fra utgangspunktet.

Så blev det å slakte og grave ned dyr så ikke andre rovdyr skulde høste fruktene av vårt slit, og med hvert vårt reinslår over oppakningen drog vi ned til Herlaugsætra. Der var det brensel så det blev en koselig kaffehvil med humøret på toppen som sig hør og bør efter en jakt som endte så bra efter mange trøstesløse dager.

Sent på kvelden slingret vi inn til fest på reinsbiff og hjemmebrygget øl hos vår venn bonden i Åmotdalen, hvor også en kjenning som hadde hørt om vår tilstedeværelse innfant sig med tålelig heimebrent, og interessert i nytt fra reinsfjellet. —

Men over midnatt var det å dra videre igjen, for leiebil skulde hente mig på Engan for å nå rutebilen om morgenen fra Opdal til Kristiansund, hvor min forskuddslott av reinsjakten skulde tilberedes. — Fjorten herlige villmannsdager var slutt. —

HARALD J. LOENNECHEN